

ї. Ій скáше ви́дѣти Ійса, ктò є́сть: ій не можáше ѿ народа, іакѡ вóзрастомъ малъ бѣ.

ї. Ій предитеќкъ, возлѣзе на гаѓодичину, да ви́дитъ, іакѡ хотáше мýмъ є́ла пройти.

ї. Ій іакѡ прїйде на мѣсто, воззрѣвъ Ійсъ, ви́дѣ є́го, и рече къ немъ: Закхе́е, потщиа́вса слѣзи: днѣсь бо въ дому твоемъ подобаєтъ ми быти.

ї. Ій потщиа́вса слѣзе, и прїяты є́го радваса.

ї. Ій ви́дѣвшe вси роптা�хъ, глаголюще, іакѡ ко грѣшина мѣжъ вни́де витати.

ї. Ставъ же Закхе́й рече ко Гаѓу: се поль-імѣніа моегѡ, Гди, дамъ нишымъ: и аще кого чимъ ѿбидѣхъ, возврашъ четверицю.

ї. Рече же къ немъ Ійсъ: іакѡ днѣсь спасеніе дому сеѧ бысть, зане и сей сїхъ Авраамъ є́сть.

ї. Прїйде бо Сїхъ члвѣкъ взыскати и спастіи погибшаго.

ї. Слышающимъ же имъ сїа, приложъ рече прѣтчъ, зане близъ ємъ быти Іерусалима, и мнахъ, іакѡ абие царство Божие хощетъ ви́йтиса.

ї. Рече оубо: члвѣкъ нѣкій добра рода идѣ на страну далёче, прїяты сеѧ царство и возвратитиса.

ї. Призвавъ же десать рабъ свойхъ, дадѣ имъ десать мнасъ, и рече къ нимъ: кѣплю дѣйте, дондеже прїидѣ.

ї. И граjdане єгѡ ненавидахъ є́го, и послаша послы въ слѣдъ єгѡ, глаголюще: не хощемъ сеѧ, да царствуетъ над нами.

ї. И бысть єгда возвратися прїимъ цртво, рече пригласити рабы тіи, имже дадѣ сребрѣ, да оубѣстъ, каковъ кѣплю сѣть сотворили.

ї. Прїйде же пе́рвый, глагола: гди, мнасъ твоѧ прииде десать мнасъ.

ї. И рече ємъ: блгѡ, рабе добрый: іакѡ ѿ малѣ вѣренъ быль єси, вѣди Облость имѣа над десатио градиѡвъ.